

sikrede imod, at smitsomme Sygdomme ved at blive behandlet ukorrekt og utilstrækkeligt greb videre om sig og paaførte Selskaberne betydelige Tab. At der nu ønskes en Revision af Loven, er ganske naturligt, idet Tiderne siden 1893, da Loven blev vedtaget, paa mange Omraader har forandret sig betydeligt. Veterinærvidenskaben er gaaet overordentlig frem i den Periode; og det er da ganske naturligt, at de Bestemmelser, som findes i den gamle Lov, ikke længere er tilstrækkelige. Man maa derfor se at faa fuldt tidssvarende Lovbestemmelser paa dette vigtige Omraade. Vore Kreaturbesætninger repræsenterer saa store Værdier, at det er nødvendigt, at det offentlige tager sig af den Sag, og at der ad Lovgivningsvejen træffes saadanne Bestemmelser, at man kan bekæmpe de smitsomme Sygdomme, enten de nu er af den Art, som allerede er kendt herhjemme, eller det bliver nye Arter.

Lovforslaget, som det foreligger her, ændrer paa betydelige Punkter og i betydelig Grad den nugældende Lov. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme udførligt ind paa de forskellige Paragraffer i Lovforslaget, men vil ganske kort pege paa enkelte Punkter.

Bestemmelsen i § 1 om, at Landbrugsministeren skal administrere denne Lov, i Modsætning til den nugældende Lov, hvorefter det er Indenrigsministeren, finder jeg ganske naturlig; og med det Kendskab, jeg har til den Maade, hvorpaa Loven har været administreret gennem Aarene, mener jeg, Landbrugsministeren ogsaa hidtil har haft en betydelig Indflydelse paa dens Administration. Bestemmelsen i § 1 om, at Veterinærfysikus, om jeg saa maa sige, skal staa i en mere snæver Forbindelse med Landets Dyr læger, finder jeg naturlig og absolut nødvendig. Denne Sag maa selvfølgelig lægges i det øverste veterinære Raads Haand, og da er det nødvendigt, at Veterinærfysikus saa hurtigt som muligt kan komme i Kontakt med alle Landets Dyr læger. Bestemmelsen i § 1, at det er forbudt andre end autoriserede Dyr læger at kurere paa Andenmands Husdyr, finder jeg fuldstændig korrekt. Man maa, ogsaa paa det veterinære Omraade, komme til det Resultat, at man ikke kan have noget Kvaksalveri længere, naar der findes fuldt uddannede og dygtige Mennesker, som virker paa dette Omraade.

Jeg finder Flytningen af Oksens ondartede Katarrhalfeber fra § 2 til § 10 fuldstændig naturlig efter de Erfaringer,

man i Aarenes Løb har gjort med denne Sygdom. Ligeledes finder jeg det rigtigt, at Skab hos Hesten optages i § 2. Denne Sygdom var ikke før inde under de Sygdomme, man kaldte for ondartede smitsomme Sygdomme, men jeg tror absolut, man skal have den ind i denne Paragraf for at kunne forebygge denne infame Sygdoms Udbredelse i vore Hestebesætninger. Den Bemyndigelse, som i § 2 gives Landbrugsministeren til ad administrativ Vej at kunne flytte en smitsom Sygdom fra § 10 til § 2, finder jeg meget naturlig, idet man ikke kan vide, om ikke en Sygdom, man hidtil har anset for mindre smitsom, pludselig kan antage et saadant Omfang, at den maa henregnes til de ondartede smitsomme Sygdomme. Jeg kunde meget have ønsket, at man under § 2 havde optaget den ondartede Lungesyge hos Hesten. Det har man imidlertid ikke gjort, jeg ved ikke hvorfor. Jeg henstiller til alvorlig Overvejelse af det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at denne Lungesyge optages i § 2. Det er en væmmelig Sygdom, som bevirker overordentlig store Tab i vore Hestebesætninger, og som det offentlige ikke nok kan have sin Opmærksomhed henvendt paa.

Bestemmelsen i § 3 om, at Mælken i Tilfælde af Udbrud af Mund- og Klovesyge straks skal tilbageholdes paa vedkommende Ejendom, finder jeg udmærket og ganske nødvendig. Hidtil har det ikke været paa budt i Loven, at Mælken straks skulde tilbageholdes; den skulde først tilbageholdes, naar Politi- og Veterinærmyndighederne havde truffet Bestemmelse derom. Derved har man sikkert i mange Tilfælde bevirket Udbredelse af Mund- og Klovesyge. Jeg vil derfor meget anbefale at vedtage denne Bestemmelse.

I § 4 staar der, at Dyr lægen kun i det første Tilfælde af Mund- og Klovesyge paa en Egn er pligtig at give Indberetning til Veterinærfysikus; i senere opkommende Tilfælde har han ikke nogen Forpligtelse dertil. Det finder jeg meget forkasteligt. Jeg mener ikke, man skal gaa væk fra en god Bestemmelse, som har været gældende en længere Aarrække. Mund- og Klovesygen er af en saadan Art, at jeg finder, det fra Dyr lægens Side altid øjeblikkelig skal meddeles de Autoriteter, som har med Sygdommens Bekæmpelse at gøre, naar der foreligger et Tilfælde af den, altsaa ogsaa selv om Sygdommen har optraadt paa vedkommende Egn før.

Om § 5 i det foreliggende Lovforslag skal jeg kun udtale, at den er